''ఏమీలేదు అక్కయ్యా!''అన్నాడతను.

వీరేశ్ వయసు ఇరవై రెండేళ్ళు. ఇంకా పెళ్ళికా లేదు. ఉద్యోగం లేదు. పల్లెటూళ్ళో తోచక అప్పుడప్పుడు పట్నానికొచ్చి అక్కయ్య ఇంట్లో కొన్నిరోజులు ఉండి వెళ్లిపోతూ ఉంటాడు.

అతడిని చూస్తూంటే ఆమెలో ఏదో అనుమానం మొలకెత్తింది. తను దాచిన పుస్తకం కోసం అతను వెతుకుతున్నాడేమో! అడిగితే వీరేశ్ తనతో నిజం చెప్పడు. తను నిజాన్ని తెలుసుకోవాలి.

ఆనాటి మధ్యాహ్నం వీరేశ్ పెట్టెను మళ్లీ వెతికాడు. అతడికి కావలసిన పుస్తకం దొరికింది. దాన్ని అతను జుబ్బా జేబులో దాచుకుని పెట్టె మూసి లేచాడు.

తలుపు వెనుకనించి అక్కయ్య అదంతా చూసిందని అతను తెలుసుకోలేదు. ఆ పుస్తకాన్ని పెట్లో ఆమె పడేసిందని అతడికి తెలియదు.

రత్నమ్మ హాల్లోని సోఫాలో చతికిలబడింది. తన భర్త బెల్టుతో గోపాల్‌ని కొడుతున్న దృశ్యం ఆమెకు జ్ఞప్తికి వచ్చింది. వీరేశ్ చేసిన దానికి తన కొడుకు శిక్షను అనుభవించాడు. ఆమె కళ్ళు నీళ్లతో నిండాయి.

''ఒరే వీరేశ్. నువ్వా పెట్టెలో దాచిన పుస్తకం కారణంగా నీ మేనల్లుడు బెల్టు దెబ్బలు తిన్నాడ్రా!''అరిచిందామె.

వీరేశ్ తలవంచుకుని మౌనంగా ఉండిపోయాడు. ''నీకు తొందరగా పెళ్లి చేసేయమని నాన్నగారికి చెప్తానుండు''అందామె.

రాత్రి గోపాల్, అతని చెల్లెలు భోజనం చేస్తున్నారు. ఆమె కొడుకు వైపు ఆప్యాయంగా చూసింది. తప్పుచేయని పిల్లల్ని శిక్షిస్తే వాళ్ళు మానసికంగా గాయపడ్తారు.

''ఒరేయ్ గోపాల్ ఆ పుస్తకాన్ని నువ్వు పెట్టెలో పెట్టలేదురా!''అందామె.

గోపాల్ సంతోషంగా తల్లి వైపు తిరిగాడు.

''ఎవరు పెట్టారమ్మా?''

''ఎవరైతేనేంలే నువ్వుకాదు'' అందామె.

''అది నాన్నకు చెప్పమ్మా'' అన్నాడతను.

''తప్పకుండా చెప్తాను'' అందామె.

గోపాల్ ఆకలితో ఉన్నాడేమో మరింత తిన్నాడు. ఆ పుస్తకం ఏమిటో అతనికి తెలియదు. కాని తను తప్పుచేయలేదని తల్లి చెప్పినందుకు అతను చాలా ఆనందించాడు. మర్నాడు పరీక్షకు అతను దిగులులేకుండా వెళ్లాడు. నిజం ఆఖరికి నెగ్గుతుందనే విశ్వాసం అతనిలో మెల్లగా నాటుకుంది.

-బద్దిగం పాండురంగారెడ్డి
(జగిత్యాల)

పిలుపు

"వెంకట్! కమింగ్ ఫర్ జాగింగ్" అంటూ పిలిచింది అపురూప.

[illegible] వెంకటేశ్వరరావు.

వెంకట్ అని పిలవబడే వెంకటేశ్వరరావు రిటైర్డ్ కస్టమ్స్ కలెక్టరు. సివిల్ సర్వీస్‌లో సెలెక్టయి అంచెలంచెలుగా పైకి వచ్చిన మనిషి. చాలా ఖచ్చితమైన, నిజాయితీకి మారుపేరైన మనిషి. రిటైర్‌మెంట్ తరువాత కొడుకు, కోడలు, మనుమలతో కలిసి హాయిగా కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు. కొడుకు పెద్ద కంపెనీ ఎగ్జిక్యూటివ్. కంపెనీ వాళ్లిచ్చిన బంగళాలోనే వుంటున్నారు. వీళ్ల ఇంటికి రెండో ఇంట్లో వుండే అపురూప అదే కంపెనీలో పనిచేస్తోంది. మంచి జాలీ అయిన మనిషి అంటారు అందరూ, భర్త సత్యంతో సహా. ఆ అమ్మాయే రావుగారిని జాగింగ్‌కు రమ్మని రోజూ పోరు పెడ్తోంది.

సరే ఒకరోజు పొద్దున్నే వ్యాయామం మానేసి, కేవలం మెడిటేషన్ మాత్రం ముగించుకొని జాగింగ్‌కు రెడీగా టీషర్ట్, జాగింగ్ షూస్, వాక్‌మెన్‌తో సహా తయారైపోయారు రావుగారు. అపురూప రానే వచ్చింది.

"కమ్, కమ్ వెంకట్!" అంటూ ఆయన నడుము చుట్టూ చెయ్యేసి పరిగెత్తడం మొదలుపెట్టింది. అనుకోకుండానే రావుగారి చెయ్యి ఆమె నడుముపై పడింది. అపురూప సంగతేమో కానీ రావుగారికి మాత్రం షాక్ తగిలినట్లయింది.

'ఇదేమిటి, భార్యపోయి ఇన్ని సంవత్సరాలలో ఇంతవరకు తనలో ఏ చలనం లేదే. కామాన్ని, ఆ ఆలోచనలను కూడా జయించానని అనుకున్నానే, మరి ఇదేమిటి?' అని మధనపడసాగేరు రావుగారు.

మరునటి రోజు "జాగింగ్‌కు రాలేనమ్మా అపురూపా!" అంటూ అమ్మా అనే పదాన్ని వత్తి పలికారు రావుగారు.

వెంటనే పేపర్లో మొహం దాచేసుకున్నారు ఏమైనా భావాలు కన్పిస్తాయేమోనని.

ఇంతలో "బాబాయిగారూ! ఎక్కడ" అంటూ చేతిలో స్టీలు డబ్బాతో వచ్చింది పక్కింటి సుజాత. డబ్బా వంటింట్లో అరుగుమీద పెట్టేసి నేరుగా రావుగారున్న చోటికి వచ్చింది.

"ఈరోజు నా పుట్టిన రోజండీ బాబాయిగారూ! ఆశీర్వదించరూ" అంటూ చేతికి అక్షింతలు అందించింది.

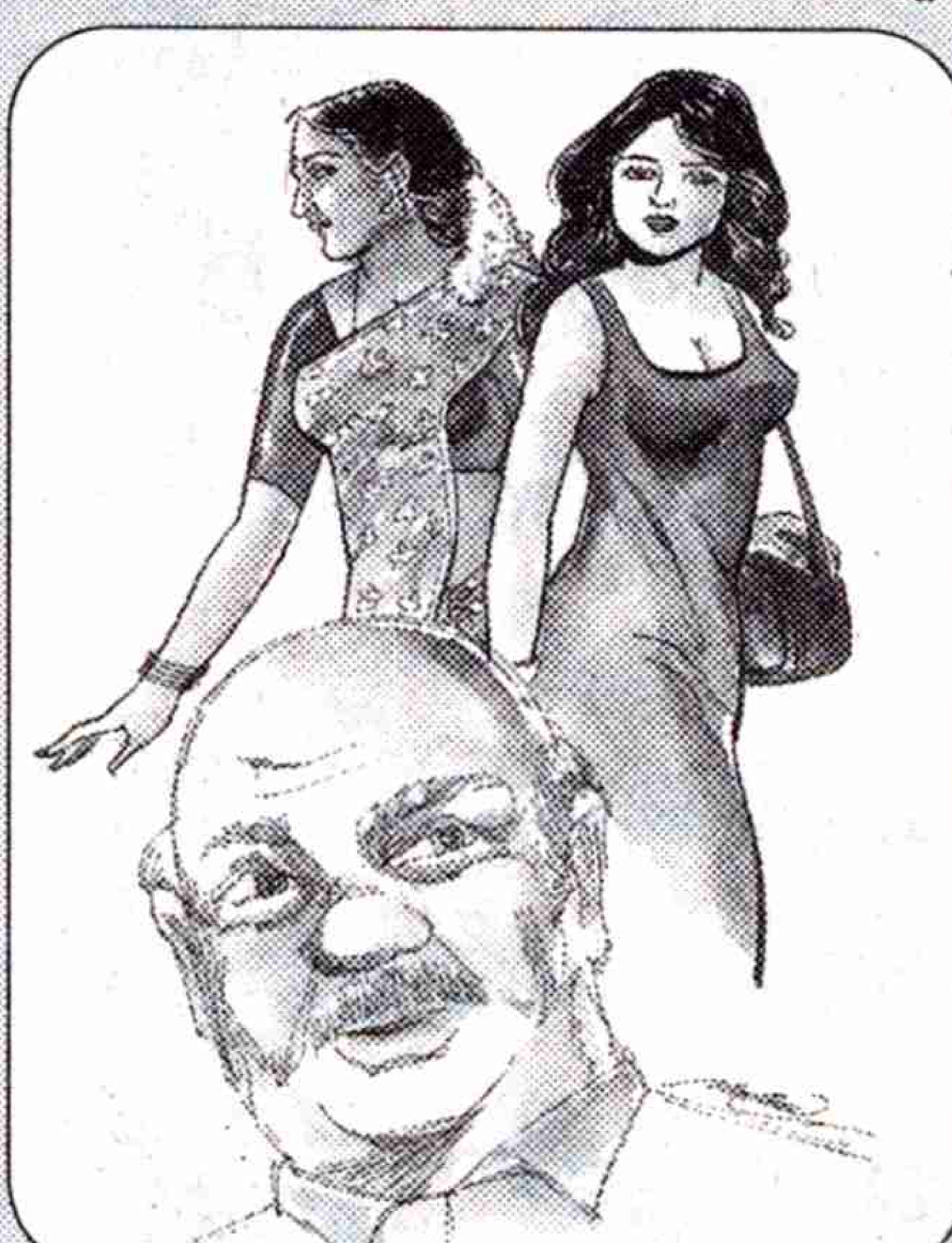

"ఆయుష్మతీ భవ. త్వరలో ప్రమోషన్ ప్రాప్తిరస్తు" అంటూ ఆశీర్వదించి, అక్షింతలు వేసి, వీపు నిమిరారు రావుగారు.

'చిత్రం, ఎలాటి స్పందన లేదు. తన కూతురు విద్యలాగానే అనిపించింది.

ఏమిటో ఈ వింత. ఒకే వయసు వాళ్ళయిన సుజాత, అపురూపల స్పర్శలు తనలో ఎందుకింత విరుద్ధభావాలను కలిగించాయి? దీనికి కారణమేమయ్యుంటుంది?' రావుగారి ఐఏఎస్ బుర్ర ఆలోచనలో పడింది.

ఎట్టకేలకు ఒక నిర్ధారణకు వచ్చారు. అవును అంతే అయ్యుండాలి అనుకున్నారు.

అపురూప పూర్తిగా 21వ శతాబ్దపు పిల్ల. అందులోనూ ఆర్మీ వాతావరణంలో పెరిగింది. పాతకాలం మాదిరి అత్తయ్య, మావయ్య, పిన్ని, బాబాయి ఈ పిలుపులన్నీ ఆ పిల్లకు పాతచింతకాయ పచ్చడి. ఆ తరువాతి కాలపు అలవాట్లు అయిన అంకుల్, ఆంటీలు కూడా తన దృష్టిలో ఓల్డ్‌ఫ్యాషనే. పెద్ద, చిన్న అనే తారతమ్యం లేకుండా అందరినీ పేరుతోనే పిలిచే అత్యాధునిక అమెరికన్ సంప్రదాయం అంటే ఆమెకు మక్కువ ఎక్కువ. అందులోనూ పెద్ద ఉద్యోగంలో వుందేమో తనేమి చేసినా అదే మంచి పద్ధతి కింద చెల్లుబాటవుతోంది. అదే అలవాటుతో అపురూప తనని వెంకట్ అని పిలిచింది. కానీ తానుమాత్రం ఆ పిలుపుతో ఒక్కసారిగా ఎంతో వయసు తగ్గినట్లయి తన కాలేజీ రోజులు, ఐఏఎస్ ట్రైనింగ్ రోజులలోకి వెళ్ళిపోయాడు. ఇటీవలి రోజుల్లో ఇంకా ఎక్కడో చెదరు ఒదరు మిగిలిన తన పాత స్నేహితులెవరైనా అంటే తప్ప మిగతా అందరూ తనని ఎంతో గౌరవంగా రావుగారూ, సార్ అనే పిలుస్తారు. అదే అలవాటైన తనకి ఒక్కసారిగా ఒక యువతి వెంకట్ అని ఎంతో సన్నిహితంగా పిలవడంతో తాను యువకుడై పోయాడు. అందుకే ఆ స్పందన. అదే వయసు సుజాత బాబాయిగారూ అనగానే తన చిట్టితల్లి విద్య నాన్నగారూ అని పిలిచినట్లే అనిపించింది.

పిలుపులో ఏముంది అంటారు గానీ, పిలుపులోనే ఇంత మహత్యం వుందిగదా అని ఆశ్చర్యపోయారు వెంకటేశ్వరరావు ఐఏఎస్... సారీ వెంకట్‌గారు.

-వి.రుక్మిణి (హైదరాబాద్)